

Bilag 2.

Uddrag af retsplejerådets betænkning nr. 698/1973 om behandling af borgerlige sager.

Spørgsmålet om den rette afgrænsning mellem underretssager og landsretssager har flere gange været genstand for debat, jfr. således *H. Topsøe-Jensen* i *Juristen* 1962, side 240-46, *C. Bang*, smst., side 273-74, *Mogens Hvidt*, smst., side 421-31 og *H. G. Carlsen* i *Juristen* 1963, side 98-99.

Rådet har ikke i forbindelse med det nu udarbejdede forslag underkastet reglerne om retternes saglige kompetence en dyberegående overvejelse med henblik på en eventuel reform af vidtrækkende karakter. Rådet foreslår dog en enkelt ændring. Ifølge § 225, nr. 10, er sager, der opstår i forholdet mellem arbejdsgivere og de af medhjælperloven omfattede medhjælpere, henlagt til underret. Også sager mellem læremestre og lærlinge angående lærlingeforholdet er underretssager, jfr. lærlingelovens § 29. I de foran nævnte artikler er *Topsøe-Jensen* og *Hvidt* gået ind for, at også funktionærsager henlægges til underret, medens *Carlsen* har taget afstand fra denne tanke.

For generelt at henlægge disse sager til underretterne taler, at de som følge af kravets størrelse i en årrække i stort omfang har været behandlet af disse retter, og at dette stadig er tilfældet. Trods forhøjelsen af underretsgrænsen til 10.000 kr. har de senere års forhøjelse af erstatningerne som følge af stigende lønninger og forlængede opsigelsesfrister imidlertid ført til, at en række sager uden større juridiske problemer nu må anlægges ved landsretten. I en meget stor del af disse drejer det sig alene om at fastslå det faktiske forhold ved retsforholdets ophør, og parterne vil ofte stadig have bopæl inden for samme retskreds, således at disse spørgsmål hurtigt kan afklares ved parternes fremmøde for retten her. Ikke mindst lønmodtagerne, der ved arbejdsforholdets ophør har

mistet deres løbende indkomst, vil være stærkt interesseret i at få den hurtigst mulige afgørelse. Der kan som anført af *Carlsen* opstå vanskelige juridiske spørgsmål i disse sager, men disse vanskeligheder er næppe større end dem, der kan opstå i andre sager, der behandles af underretten som 1. instans. Bestemmelsen i § 225, nr. 10, bør derfor efter rådets opfattelse udvides til at gælde alle sager, der opstår af forholdet mellem private arbejdsgivere og deres ansatte. Kun at henlægge funktionærsager til underretten ville som fremhævet af *Carlsen* give anledning til visse afgrænsningsvanskeligheder. Den foreslåede bestemmelse stiller derfor ikke krav om, at den ansatte er funktionær eller i øvrigt underordnet arbejdsgiveren. Den omfatter således f.eks. også direktører i et aktieselskab.

Bestemmelsen om underretsbehandling i lærlingelovens § 29 bliver herefter overflødig og bør ved lejlighed ophæves.

Bestemmelsen omfatter alene sager, der opstår af forholdet mellem *private* arbejdsgivere og deres ansatte. Når rådet ikke har ment at burde foreslå, at sager, der opstår af forholdet mellem det offentlige og dettes ansatte, henlægges til underret, skyldes det, at der i sådanne sager ofte vil være foretaget en omfattende administrativ undersøgelse af sagen. I disciplinærsager vil der således være afholdt en disciplinærundersøgelse under forudsætning af en forhørsleder, og der vil foreligge en beretning fra forhørslederen om undersøgelsen, jfr. §§ 20-24 i lov nr. 291 af 18. juni 1969 om tjenestemænd i staten, folkeskolen og folkekirken. En række andre sager vil ofte have været genstand for forhandling mellem vedkommende styrelse og den organisation, som den ansatte tilhører. Der er en tendens i lovgivningen til at henlægge præ-